

Arrest

nr. 305 475 van 24 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DANEELS
Voordries 3
9050 GENTBRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 december 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 november 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DANEELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart sinds begin mei 2023 in België te verblijven. Verzoekster meldde zich na binnenkomst niet bij het gemeentebestuur en heeft bijgevolg geen aankomstverklaring ontvangen.

1.2. Verzoekster werd op 28 november 2023 verhoord door de lokale politie van Ninove in het kader van het lopend onderzoek naar het al dan niet bestaan van een schijnrelatie. Bij die gelegenheid werd eveneens een proces-verbaal wegens illegaal verblijf opgesteld.

1.3. Op 28 november 2023 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 29 november 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ NINOVE op 28.11.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan Mevrouw:

Naam: N.(…)

Voornaam: L.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

□ 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

□ 2 °

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokkene verblijft reeds sedert 03.06.2023 in het Rijk.

Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar toekomstige echtgenoot. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest nr. 27.844 van 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke schending om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Bovendien, de Intentie om te huwen geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Zij kan naar haar land terugkeren om een visa te krijgen vanaf het moment dat er een huwelijksdatum vastgelegd is.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(…)”

1.4. Verzoekster trad op 9 maart 2024 in het huwelijk met haar Roemeense partner.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1995 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"6.2. Verzoek tot vernietiging van de bestreden beslissing:

Er kan verwezen worden naar de uitspraken van de Raad van State, arrest nr. 196.577 dd. 1 oktober 2009 en arrest nr. 198.507 dd. 3 december 2009, waarbij de vaststaande rechtspraak opnieuw wordt bevestigd.

De gedwongen terugkeer naar het land van herkomst is uitgesloten en zou zeer tragische gevolgen kunnen hebben.

In het land van herkomst is het inmiddels voor verzoekster onmogelijk een waardig en effectief gezinsleven te gaan leiden.

Uit de weergegeven historiek en aanverwante feiten en gegevens is het duidelijk dat voor verzoekster en haar gezin er inderdaad buitengewone omstandigheden bestaan die een toelating tot verblijf voor hen zeker rechtvaardigen.

Aangezien deze aangehaalde schending van fundamentele rechten op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet, is verweerster verplicht deze eerst te beoordelen alvorens verzoekster uit te wijzen.

Het bestreden bevel steunt op twee motieven:

De gemachtigde verwijst naar artikel 7, alinea 1, ten eerste, en ten tweede Vw., die respectievelijk steunen op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de geldige verblijfstitel, en betrokkene reeds sedert 03.06.2023 in het rijk verblijft.

De enige summiere mededeling die wordt gedaan is dat verzoekster samen leeft met haar toekomstige partner, en dat zij onder hetzelfde dak verblijven.

Indien verzoekster zou zijn gehoord omtrent haar "illegaal verblijf" en in alle facetten was gehoord, dan zou dit tot een andere beslissing aanleiding kunnen geven hebben. Uit het administratief dossier blijkt de huwelijksaanvraag van verzoekster.

Verzoekster wenst hier een familie/gezinsleven op te bouwen.

Van een risico op onderduiken is geen sprake.

Verzoekster beschikt over een verblijfplaats, hetgeen blijkt uit het administratief dossier.

Bijgevolg moet aangenomen worden dat indien verzoekster in alle nationaalrechtelijke facetten van de hoorplicht was gehoord, zij hieromtrent elementen had kunnen aanvoeren die redelijkerwijs tot een andere vaststelling aanleiding kon geven.

Er werd door verweerster geen rekening gehouden met het gezins –en familieleven van verzoekster (gewaarbord door artikel 8 EVRM).

Dat verzoekster haar relatie kan verderzetten in haar land van herkomst is gelet op de feitelijke omstandigheden geen correcte motivering, en ter zake weldegelijk een buitenproportionele maatregel.

Dat verweerster in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toe ge laten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)" (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- De gezinscel van de verzoekster in België –

- Verzoekster heeft een relatie met haar Roemeense partner; beide hebben reeds aangifte van huwelijk gedaan bij het stad Ninove (onderzoek loopt)

De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven. Dit is expliciet vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat de Dienst Vreemdelingenzaken, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familieleven van de vreemdeling.

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat aldus niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker:

- *De gezinscel van verzoeker in België*
- *Verzoeker heeft een relatie met haar Roemeense partner; beide hebben reeds aangifte van huwelijk gedaan bij het stad Ninove (onderzoek loopt)*

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet de verplichting om een uitwijzingsbevel te geven.

Integendeel, de Dienst Vreemdelingenzaken is verplicht om rekening te houden en afdoende te motiveren waarom er geen rekening gehouden wordt met het daadwerkelijke gezinsleven van verzoekster.

Tevens moet er rekening gehouden worden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt.

In concreto werd absoluut geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster haar partner niet zomaar kan achterlaten. Bovendien loopt er tevens een onderzoek naar de aangifte van het huwelijk van verzoekster en haar partner.

Verzoekster kan deze procedure niet vanuit haar land van herkomst voeren.

In dit opzicht zou een tijdelijke scheiding, in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing beweert, wel degelijk een ernstig nadeel inhouden voor het gezinsleven van verzoekster.

Ook kan haar partner – die over een elektronische E-kaart beschikt – haar onmogelijk achterna reizen om hun gezinsleven in Georgië verder te zetten. De partner van verzoekster is Roemeen en is verankerd in de Belgische samenleving. Is hier tewerkgesteld.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd.

Immers moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen en rekening te houden met de internationale verdragen, zodat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van verzoeker ernstig geschaad.

De zienswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk gevolgd worden.

Het is disproportioneel om te oordelen dat verzoekster geacht wordt terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar de procedure op te starten of een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Zoals reeds aangehaald: verzoekster heeft in België een huwelijksprocedure lopen die een grote impact heeft op zijn gezinsleven en kan deze niet voeren vanuit haar land van herkomst. Uit de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting. Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoeg kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt: Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval? Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden? Zijn er minder verregaande oplossingen?

Het is duidelijk dat er hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier. Er dient een fair balance-toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.).

Verzoekster heeft reeds kunnen duiden dat zij een effectieve relatie heeft, hetgeen niet redelijkerwijze ter discussie kan staan. Het kerngezin van verzoekster wordt effectief gevormd door haarzelf en haar verloofde samen met hun inwonende familieleden.

Door het terugsturen van verzoekster wordt het kerngezin volledig uit elkaar gerukt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op de Dienst Vreemdelingenzaken rusten en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven van verzoekster.

Dit is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden. Artikel 8 EVRM gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 EVRM kan niemand onderworpen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Uit al het bovenvermelde blijkt dat de beslissing tot het verlaten van het grondgebied bijgevolg vernietigd dient te worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De persoonlijke situatie van verzoekster dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van verzoekster en de gevolgen die een bijlage 13 met zich meebrengen voor het

gezin (en de familie) van verzoekster. De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

Verweerster wordt immers niet ontslaan van deze verplichting voortvloeiend uit artikel 74/13 Vw., en dient TELKENS wanneer er een beslissing tot verwijdering wordt genomen rekening te houden met het gezins – en familieleven van de betrokken persoon in kwestie (ter vergelijking kan worden verwezen naar een beslissing van de Raad van 7 oktober 2015 nr. 154.025 - RvV 142.934 / IX).

Verzoekster heeft reeds voldoende aangetoond zich in deze situatie te bevinden, en verweerster kan niet redelijk voorhouden dat de familiale situatie niet uit het administratief dossier zou blijken.

Nog voor er een beslissing is genomen omtrent het huwelijksverzoek, meent verweerster reeds huidige beslissing te moeten nemen, ten aanzien van een persoon die beklemtoont zich te zullen integreren, reeds één van de landstalen machtig is, enkele maanden legaal in het land heeft verbleven en gewoon heeft in familiaal verband, en thans een nieuwe gezins – en familiecel heeft gevormd, en die nooit een gevaar is geweest voor de veiligheid of de openbare orde van het land.

Dat in deze geen enkele aanleiding is om een bijlage 13 aan verzoekster af te leveren.

Dat aan verzoekster de mogelijkheid werd ontnomen om op een nuttige en effectieve wijze haar argumenten daaromtrent naar voor te brengen in het kader van het beslissingsproces, hetgeen een schending uitmaakt van hoger vernoemde beginselen, rechten en plichten.

Bij herhaling: verzoekster dient overigens in het kader van de aanvraag tot wettelijke samenwoning beschikbaar te blijven voor de politiediensten in het kader van het standaard te voeren onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, bij gebreke waaraan zij riskeert dat de aanvraag automatisch negatief zal worden beoordeeld.

Ook heeft verzoekster (en haar partner) recht op de toegang tot de (burgerlijke) rechtbank in geval zij beroep zouden wensen aan te tekenen tegen een mogelijke negatieve beslissing van de ABS.

Het hoeft geen betoog dat in dergelijke zaken – waarbij ook vaak de persoonlijke verschijning wordt bevolen – partijen, inclusief verzoekster zich ook moet kunnen aanbieden bij het gerecht, en waarbij zij (en haar aanstaande echtgenoot) dient kunnen mee te werken aan het onderzoek (bv. politionele studie). Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.”

2.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, aangezien zij dit niet verder uitwerkt. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoekster de schending van “de beginselen van behoorlijk bestuur” aanvoert aangezien zij nalaat uiteen te zetten welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.4. Uit volgende bewoording blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van de formele motiveringsverplichting, gewaarborgd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen: “Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd”.

De formele motiveringsplicht verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat overigens geen gedwongen verwijdering van het grondgebied van verzoekster impliceert, vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°(...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)"

De bestreden beslissing geeft bovendien ook aan dat deze wetsbepaling van toepassing is op verzoeksters situatie door te stellen dat betrokkene *"niet in bezit (is) van een geldige verblijfstitel op moment van haar arrestatie"* en dat verzoekster *"reeds sedert 03.06.2023 in het Rijk (verblijft)"*.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij beweert dat verweerder de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft gemotiveerd aangezien niet alleen de concrete feiten, maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld.

Verzoekster kan bovendien niet geheel worden bijgetreden waar zij in haar middel poneert dat de gemachtigde van de staatssecretaris in haar geval over een geheel discretionaire bevoegdheid zou beschikken om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Aangezien verzoekster de pertinente vaststelling uit de beslissing niet weerlegt dat ze *"niet in het bezit is van een geldige verblijfstitel"* en dat ze al *"sedert 3 juni 2023 in het Rijk verblijft"*, was de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht haar in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Hierbij dient wél rekening te worden gehouden met *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*. Het gaat dus niet om een volledig discretionaire bevoegdheid, maar om een 'gebonden bevoegdheid die geen absoluut karakter heeft (cf. RvS 6 maart 2018, nr. 240.917).

2.6. Voor zover verzoekster de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontroletoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.7. Verzoekster verwijt de gemachtigde van de staatssecretaris dat bij de motivering van de beslissing onvoldoende rekening is gehouden met haar individuele situatie en meer bepaald met haar gezinscel. Het door verzoekster in dit verband geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing stelt immers het volgende:

"Uit het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samen leeft met haar toekomstige echtgenoot. Zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar partner."
(...)

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat er door de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening gehouden werd met de gezinscel van verzoekster in België en met haar Roemeense partner.

2.8. In zoverre verzoekster onder verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie voorhoudt dat zij niet werd gehoord, kan zij geenszins worden gevolgd. Het administratief dossier bevat immers de weergave van het verhoor van verzoekster door de politie van Ninove op 28 november 2023. Hierbij werd verzoekster bevraagd over haar duurzame relatie in België, over haar woonsituatie en over haar gezondheidstoestand. Verzoekster heeft van deze gelegenheid gebruik gemaakt om informatie te verschaffen over haar partner en over haar individuele situatie, die ook in de beslissing wordt weergegeven.

2.9. Het door verzoekster geschonden artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient betrokkene te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Daargelaten de vraag naar het duurzaam karakter van verzoeksters relatie, stipt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat het opgebouwde gezinsleven in België een uiterst precair karakter vertoont, gelet op verzoeksters onwettige verblijfssituatie. Het gezinsleven van verzoekster met haar partner werd immers ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van minstens één van hen, het voortzetten van dit gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Zoals de verwerende partij laat uitschijnen in haar nota met opmerkingen, is het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven geenszins absoluut. Artikel 8 van het EVRM kan niet zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied zonder meer toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gaat niet gepaard met een inreisverbod en houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996). In het bestreden bevel wordt het volgende overwogen: *“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”* Verzoekster toont in haar middel niet aan dat er in hoofde van de Belgische staat op het moment van het nemen van de bestreden beslissing een positieve verplichting bestond om haar precaire gezinsleven te handhaven.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van het hoorrecht. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht en toont geen motiveringsgrebrek aan. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN